

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 790/2022
16.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Хаџића, председника већа, Мирјане Андријашевић, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина Ариље, чији је пуномоћник Миона Михаиловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1519/21 од 24.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1519/21 од 24.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1519/21 од 24.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1519/21 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7718/18 од 16.04.2019. године, исправљена решењем истог суда П 7718/18 од 04.11.2020. године, у делу става првог изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 2.058.000,00 динара, као и у делу става другог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.680,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је одлучено о камати, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ од 2.058.000,00 динара исплати законску затезну камату од 16.04.2019. године као дана пресуђења до исплате, одбијен као неоснован захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђени износ исплати законску затезну камату од 11.05.2018. године до 15.04.2019. године. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у преосталом делу става другог изреке којим је одлучено о законској затезној камати на трошкове поступка, тако што је

обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ трошкова парничног поступка од 188.680,00 динара, исплати законску затезну камату од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду малињака на својој парцели у општини Ариље, услед елементарне непогоде - града и олујног ветра дана 14.05.2015. године. Одговорност тужене за претрпљену штету произлази из чињенице да тужена није поступила у складу са чланом 2, 8. и 11. Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, број 111/09...93/12) и чланом 18. Закона о метеролошкој и хидролошкој делатности („Службени гласник РС“, број 88/10), односно није обезбедила изградњу јединственог система заштите од елементарних непогода и није благовремено успоставила систем противградне заштите за 2015. годину.

По Закону о министарствима („Службени гласник РС” 44/14) послови противградне заштите су у надлежности Министарства унутрашњих послова и обављају се у Сектору за ванредне ситуације. Сезона одбране од града у Републици почиње 15. априла завршава се 15. октобра. Тужена је пропустила да обезбеди неопходне услове и мере за противградну заштиту (није обезбедила ракете, није обучила стрелце, нити им је у ванредној ситуацији наредила да дејствују у циљу заштите). Град не представља вишу силу да би тужена била ослобођена одговорности по члану 177. ЗОО, јер се појава градоносних облака може у метеоролошком смислу предвидети и штета у претежном делу спречити.

Према одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС” 11/09 и 92/11), Република Србија преко надлежног сектора МУП-а врши испоруку противградних ракета, обучава и финансира накнаду за рад стрелаца и даје дозволу за дејство противградних станица у ванредним ситуацијама (градоносни облаци). Због тога је она одговорна за штету по члану 35. Устава РС, члану 172. ЗОО и по правилима из Закона о ванредним ситуацијама.

За штету би могла бити одговорна и општина по Закону о локалној самоуправи. („Службени гласник РС” 122/07). Из оба прописа произилази да за штету од елементарних непогода одговара више штетника па је њихова одговорност солидарна по члану 207. ЗОО. Код солидарне одговорности оштећени има право избора (члан 414. ЗОО). Тужилац је извршио оптирање (могао је тужити и општину или само републику или само општину). Истицање туженог о одговорности општине може бити од значаја

у евентуалној регресној парници између републике и општине, а не у односу између штетника и оштећеног.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.05.2018. године, у којој је као вредност предмета спора наведен износ од 2.058.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,2644 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде представља динарску противвредност износа 17.401,69 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Зоран Хаџић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић